

Sygn. akt I CSK 172/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w T.
przy uczestnictwie K. P.
o umieszczenie w domu pomocy społecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokatowi M. D. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w T. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie z wniosku Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w T. z uczestnictwem K. P. o umieszczenie w domu pomocy społecznej na skutek apelacji Uczestniczki od postanowienia Sądu

Rejonowego w T. z 28 grudnia 2018 r. oddalił apelację, rozstrzygając o wynagrodzeniu adwokata ustanowionego z urzędu oraz o zwrocie opłaty od apelacji.

Od powyższego postanowienia Sądu Okręgowego w T. skargę kasacyjną wywiodła Uczestniczka, zaskarżając je w części, tj. w zakresie w jakim Sąd oddalił apelację uczestniczki i opierając skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2014 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769 z późn. zm.), a także naruszenia przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i o uchylenie powyższego postanowienia Sądu Okręgowego w T. w całości oraz o postanowienia Sądu Rejonowego w T. z 28 grudnia 2018 r. w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania. Ponadto wniosła o przyznanie odpowiedniego wynagrodzenia pełnomocnikowi Skarżącej ustanowionemu z urzędu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca wskazała, iż jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymagania określa treść art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi, a ponadto nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Z bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynikają jednolicie ukształtowane zasadnicze wymagania dotyczące wniosku i jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada ponadto wyłącznie wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Aby skutecznie powołać w skardze kasacyjnej przesłankę oczywistej zasadności określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

W niniejszej sprawie Skarżąca nie sprostала powyższym wymaganiom zawierając w motywach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie lakoniczny wywód stanowiący polemikę ze stanowiskiem Sądów *meriti* i wskazanie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. i odwołaniem się do poczucia sprawiedliwości jako podstawy oceny naruszenia prawa. Takie umotywowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy uznać za niewystarczające, bowiem nie spełnia ono wymagań wynikających z treści powołanych powyżej przepisów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie § 14 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).